

bize kalan kelime: bülent ağabey

burak çetik · 7 ağustos 2026 · 4 dk okuma

bülent akyürek ağabeyi ilk tanıdığımda on altı yaşındaydım. lisemize konferansa gelmişti. lisede konferans demek uyumak demektir bizim için. zira yurttan kalırken sabah namazıyla güne başlıyor, kahvaltının ardından etüde gidiyor ardından okul derslerimiz için sınıflara geçiyorduk. yorucu geçen günlerde kimi zaman derslerde bile uyukluyorduk. bülent ağabeyi tanımadığımdan bu konferansın da böyle geçeceğini düşünmüştüm. fakat konuşmaya başladığında işler değişmişti. herkes gibi sıradan konuşmuyor ve farklı konulardan bahsediyordu. sonuna kadar dinlediğim nadir konferanslardandır. çıkışta kitaplarını gördüğümde daha da ilgimi çekmeye başladı. “içinizdeki öküze oha deyin” ve “öğle namazına nasıl kalkılır?” sarsıcı başlıklardı o günkü ruh halim için.

birkaç gün geçtikten sonra yurttan bülent ağabeyi gördüm. şaşırmıştım. “konferansa gelen bir yazarın bizim yurttan ne işi olur?” diye düşündüm. meğer başkşehir’de yazarlık atölyesi düzenliyor bundan dolayı bizim yurttan kalıyormuş. sevindirici bir haberdir benim için. yurt müdür yardımcımız sinan ağabeyin “bunu al bir oku bakalım.” diyerek bana uzattığı, mustafa kutlu’nun “vatan yahut internet” kitabını henüz yeni bitirmiştim. denemelerindeki fitrata çağrı, fitrattan kopuk büyüyen bizler için hatırlatıcı nitelikteydi. bülent ağabeyin konferansı da bu çerçevedeydi. yani aklıma takılan hususları doğrudan kendisiyle konuşabilecektim. bu önemli bir fırsattı.

heyecanla ve biraz da çekinerek yanına yanaştım. henüz yeni yeni bir şeyler okumaya alışan birisiydim. dolayısıyla yazarlarla iletişim kurmanın zor olduğunu düşünüyordum. zordan kastım biraz cüretkâr geliyordu bu durum. halini hatırlarını sorduktan sonra konferansı ve kendi hayatı üzerine konuşmaya başladık. meşhur paltosu yine üzerindeydi. mütevazı tavrı, liseli bir çocuğun basit sorularını dahi ciddiye alması, özenle tek tek cevap vermesi peygamberimizin sünnetini hayatına ne denli tatbik ettiğinin göstergesiydi. zira efendimiz kuşu ölen çocuğu ziyaret edecek kadar insanı ciddiye alan ve şahsiyetine önem veren birisiydi. yurduumuzda kaldığı dönem boyunca bu muhabbetlerimiz devam etti.

bir gün kendisine “abi kitaplarını okumak ve seninle müzakere etmek istiyorum.” dedim. fakat bu kendisinden bana kitaplarını hediye etmesi için bir talep değildi. sadece söylemek ve kitapları üzerine muhabbet etmek istemişim. “ben sana kitapları getireceğim abi oku ve üzerine konuşalım.” dedi. hakikaten ertesi gün beni yurdu lobisinde gördüğünde “bekle abi kitapları getireyim.” dedi. odasından tüm kitaplarını getirerek bana hediye etti. teşekkür edip okumaya başladım. mavi marmara risalesi gözüme

çarpan ilk eser oldu. zira o günlerde mavi marmara davası gündemdeydi. çağlayan adliyesine gidip davayı takip ediyorduk. ardından öğle namazına nasıl kalkılır? kitabını okumaya başladım.

normalde sabah namazına nasıl kalkılacağı sorusu cevaplanmaya çalışılırdı. fakat bülent ağabey bu soruyu değiştirmişti. hakikaten gecenin hakkını vermeyen, uyumayan ve öğle namazını kaçıran insanlar vardı. bunlardan birisi de bendim. sabaha kadar uyumuyor, sabah namazını kılıyor ve uyuyordum. uyandığımda ya son dakikalarda öğle namazını kılıyor ya da kaçıırıyordum. konuşmasında fitrata çağrı var demiştim ya yazının başında. bunu kastediyordum tam olarak. modern insanın hakikatle, fitratla bağının kopması bu tarz sonuçlara sebebiyet veriyordu. gecesi gündüzü belli olmayan, fast food kültürüyle yemeğin hakkını elinden alan, zihni medya tarafından yönetilebilen, kahve bardağını bir kimlik göstergesi haline getiren, bedenini teşhir ederek varlık gösterdiğini zanneden ve kıyafetiyle var olacağını düşünen garip bir insan topluluğu sunuyor bize modern çağ.

bülent ağabey bizatihi hayatıyla bu duruma karşı çıkan, sözüyle yaşantısı paralel bir insandı. kitaplarını okudukça müzakere etmeye başlamıştık. genelde yurdumuzun kütüphanesinden sorumlu ahmet ağabeyle vakit geçiriyordu. ben de derslerden fırsat buldukça yanlarına gitmeye çalışıyordum. bir gün “abi kitap okuyorum ama okuduklarım aklımda kalmıyor. bu durum motivasyonumu düşürüyor. ne dersin?” diye sorduğumda “oku abi. bugün aklına gelmeyen yarın konuştuğunda diline gelecek.” demişti. şimdi bugüne baktığında ne kadar haklı olduğunu görebiliyorum. ne konuşuyorsam ve yazıyorsam lise yıllarından beri okuduğum kitaplardan dilime dökülenler oluyor. yazmak ve yazarlıkla alakalı sorduğum sorulara da kitap okumanın önemini ifade eden cevaplar veriyordu. hatta bir keresinde bana şöyle söylemişti: “ben ankara’da bir ev dolusu kitabım var.” yani kendi yazarlığını da okuma serüveniyle bağlantılı değerlendiriyordu.

yaklaşık iki yıl böyle geçtikten sonra ben mezun oldum. düzce’ye üniversiteye okumaya gittim. bülent ağabeyle irtibatımız kesildi. lise sonlara doğru yakın dostu hakan albayrak ağabeyi tanımış ve kitaplarını okumuştum. o zamanlar dergi çıkardığımız ve dergi fuarına katıldığımız için hakan ağabeyin sancaktar dergisinden haberdar olmuşum. sancaktar’ın meşhur duyuru videosunda bülent ağabeyi gördüğümde dost olduklarını öğrenecektim. üniversite yıllarımda sevgili dostum abdurrahman güzel’i ziyaret etmek için sıkça ankara’ya gidiyordum. bir gidişimde hakan ağabeyi ziyaret etmek istedim. kendisini aradım ve fatih kitabevi’nde görüşmek üzere randevulaştık. muhabbet ederken kendisine “hakan ağabey, bülent akyürek ağabey lisede bizim yurttta kaldı bir dönem. muhabbetimiz vardı.” dediğimde, telefonla bülent ağabeyi arayarak benden bahsetti. unutmuş olacağını düşünüyordum ama ismimi söylediğinde hatırladı. ankara’daysa ziyaret edelim dedik ama o gün ankara’da değildi.

sonrasında ziyaret etmek istedimse de nasip olmadı. bir daha görüşemedik. satılık adam kitabıyla döndüğünde çok sevinmişim. geriye doğru ileri kitabı da sürpriz olarak gelmişti. lisede kapitalist öğretilerle bir hayat kurmamızı salık veren insanlar arasında, bülent ağabeyle muhabbete sığınmak nefes almamı sağlamıştı. bugün de kariyer putunun, plazaların, toplu konutların övüldüğü bir dönemde bu iki

muvazzafûn

kitapla nefes almayı umuyorum. vefat haberini aldıktan sonra birçok insan hakkında güzel şahitliklerde bulundu. bir müslüman için bundan güzel bir ölüm sonrası olamaz herhalde.

vefatı bana ömer ferid kam'ın şu sözünü hatırlattı: “sağlığında nice ehl-i hünerin, bir tutam tuz bile yoktur aşına, öldürürler evvel ânı açlıktan, sonra bir türbe dikerler başına!”

maalesef güzel insanların kıymetini yaşarken pek bilemiyoruz. asım gültekin, mevlâna idris, âkif emre ve bülent akyürek...

son televizyon programlarının birinde şöyle söylemişti: “insanlar bu dünyaya bir kelime olarak gelmek ister. bence böyle olmalı. bizden geriye bir kelime kalmalı.”

evet! bize son bir kelime kaldı arkasından: “ağabey”